

FINN ZETTERHOLM

Julia's
ontsnapping

De Fontein

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Lydia och sömngångaren*
Verschenen bij Bokförlaget Opal AB, Bromma

© 2012 Finn Zetterholm

Voor deze uitgave:

© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Erica Weeda

Omslagafbeelding © René Magritte, *La Grande Famille*, 1963

c/o Pictoright Amsterdam 2014

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 36184 (e-book 978 90 261 3619 1)

NUR 283, 284

JULIA'S ONTSNAPPING

Alle mensen zijn ongelijk, maar sommige zijn meer ongelijk dan andere. Julia was zo iemand. Zij had een speciaal talent dat niemand anders op aarde had. Dat talent had ervoor gezorgd dat ze de meest fantastische avonturen beleefde die je je maar kunt voorstellen. Daarover kun je meer lezen in de eerste twee boeken, *Julia's reis* en *Julia's verdwijning*.

De meeste gewone mensen zouden waarschijnlijk jaloers zijn op Julia en haar een geluksvogel vinden, omdat ze zo veel spannende dingen mocht beleven! Maar zo eenvoudig was het nu ook weer niet. Als je anders bent, voel je je vaak eenzaam. Veel van wat Julia had beleefd, was zo wonderlijk en ongelooflijk dat ze als ze eraan terugdacht, zich afvroeg of het echt gebeurd was. Maar veel dingen waren ook zo moeilijk en gevaarlijk, dat Julia er vaak aan getwijfeld had of ze het er goed af zou brengen. En als ze probeerde erover te vertellen, was er niemand die geloofde dat het waar was. Daarom praatte ze er niet meer over. Het moest maar haar eigen geheim blijven.

Dat niemand haar geloofde, was niet helemaal waar. Een paar mensen wisten van haar speciale talent. Een van hen was haar opa, een heel bijzondere man. Hij was een belangrijke persoon in haar leven, die zelfs betrokken was geweest bij haar avonturen. En dan was er nog Sonja, die bij

Julia was komen wonen. Julia's ouders hadden Sonja in hun gezin opgenomen, omdat Julia en Sonja dat zo graag wilden, maar ze begrepen niet precies waar ze vandaan kwam. Ze dachten dat Sonja een kind zonder ouders was, dat haar geheugen kwijt was. Daar namen ze genoegen mee, omdat Sonja blij en gelukkig was dat ze in Julia's gezin was terechtgekomen. Julia's opa was de enige die een vermoeden had hoe Sonja daar beland was. Maar als haar vader en moeder hem ernaar vroegen, antwoordde hij dat hij zwijgplicht had.

Er waren nog twee personen die wisten van Julia's magische talent. Helaas, zou je kunnen zeggen, omdat het hebbelijke, nare mensen waren die haar talent wilden gebruiken voor hun eigen doeleinden. De vorige keer waren hun plannen mislukt, daar hadden Julia en Sonja voor gezorgd. Nu zat een van die mannen in de gevangenis; de ander hadden ze honderd jaar terug in tijd achtergelaten. Maar de twee mannen hadden één ding gemeen: ze wilden wraak nemen.

PROLOOG

Tussen de buitenwijk en de grote stad lag een bosgebied. Hoewel het heel dicht bij de huizen lag, was het een ruig natuurgebied met dicht dennenbos, kale rotsen, omringd door dicht struikgewas en diepe ravijnen, waarin je alleen met veel moeite kon afdalen. De meeste mensen bleven op de paden. Ze wandelden er in de weekends met hun honden, plukten paddenstoelen en bessen of jogden over de trimbanen. Maar sommige delen van het bos waren zo dichtbegroeid en ondoordringbaar, dat zelfs de meest fanatieke paddenstoelenplukkers er niet heen gingen.

In januari viel er een dik pak sneeuw. De kou hield lang aan en in het bos lagen hoge sneeuwduinen. De langlaufers waren blij, maar zij bleven op de uitgezette loipes die de wandelpaden volgden. Op veel plekken was het terrein zo onbegaanbaar dat je er gewoon niet kon skiën.

Als iemand erin geslaagd was zich tussen twee grote zwerfkeien te wurmen en omlaag te kijken in een van de ravijnen, dan had hij iets heel merkwaardigs kunnen zien. Midden in de sneeuw was een kale plek van ongeveer een meter in doorsnee. Als er nieuwe sneeuw viel, dooide die daar meteen weg, hoe koud het ook was. Maar dat was nog niet het merkwaardigste. Als iemand er 's avonds naartoe was gegaan en helemaal tot aan de rand van het ravijn was gebaggerd, had hij iets heel onverwachts gezien: een zwak

blauw schijnsel dat leek te pulseren boven de kale plek in de sneeuw. Dan zou die persoon zeker bang zijn geworden en de benen hebben genomen. Misschien zou hij gedacht hebben dat het een radioactieve stof uit het binnenste van de aarde was, of iets wat vanuit de ruimte was neergestort. Maar zoals gezegd, in werkelijkheid waren er maar vier personen die wisten wat dit te betekenen had.

➤ Een zinloos gesprek ◀

‘Je mag gewoon je verhaal vertellen.’

Het meisje op de stoel voor haar vertrok geen spier. Ze zat onbeweeglijk met haar handen op haar schoot en haar blik gericht op een punt op de muur achter het bureau. Een waterig zonnetje zocht een weg naar binnen door de spleten van de luxaflex, op de vensterbank kroop een slaperige vlieg die ontwaakt was uit zijn winterslaap. Het was stil in de kamer, er was alleen een zwak gesuis van het verkeer beneden op straat hoorbaar. De therapeut wierp stiekem een blik op haar horloge. Met haar jarenlange ervaring had ze geleerd dit te doen zonder dat de patiënten er iets van merkten. Geduld was misschien de belangrijkste eigenschap van een goede therapeut en Moa wist van zichzelf dat ze geduldig was, maar eerlijk gezegd begon deze patiënt haar zo langzamerhand op haar zenuwen te werken. Ze had er spijt van dat ze haar als patiënt had aangenomen. Wat de ouders van het meisje verteld hadden, had haar nieuwsgierig gemaakt; het was een ongebruikelijk geval – ze had nog nooit van zoiets gehoord. Dat een jong iemand aan waanvoorstellingen leed, kwam wel vaker voor. Ze had al veel van dat soort patiënten behandeld. Het kon een tijdje duren, maar geleidelijk aan vond ze dan een opening en konden ze samen verder werken. Tegen die tijd had de patiënt vertrouwen in haar gekregen. In het be-

gin waren dergelijke patiënten stil en terughoudend, maar vroeg of laat begonnen ze te praten.

Dit meisje was achterdochtig en op haar hoede; Moa begreep dat ze besloten had zo min mogelijk te zeggen. Dat was prima, ze hadden de tijd. De eerste twee keer ging Moa voorzichtig te werk en vroeg ze alleen maar naar alledaagse dingen, maar bij het derde consult veranderde ze van tactiek. Ze zou net zo lang haar mond houden tot het meisje begon te praten. Na een poosje bromde het meisje dat het geen zin had om iets te zeggen, omdat Moa haar toch niet zou geloven. Daarop antwoordde Moa dat het niet zo belangrijk was wat waar of niet waar was. Ze wilde alleen maar luisteren naar wat het meisje te vertellen had. Toen was ze plotseling van wal gestoken. Eerst wat aarzelend, maar daarna was het alsof er een kraan was opengezet. Het meisje had een ongelooflijke fantasie en haar vindingrijkheid was ongekend groot. Zulke sterke verhalen had Moa zo lang ze therapeut was nog nooit gehoord. Moa haalde diep adem toen het meisje eindelijk was uitverteld en vroeg haar of ze haar verhaal niet kon opschrijven.

Daarop haalde het meisje haar schouders op en mompelde dat ze dat misschien wel een keer zou doen.

‘Hou je van lezen? Lees je veel boeken?’

Het meisje wierp haar een woedende blik toe.

‘Ik heb begrepen dat je heel goed kunt tekenen en schilderen. Wat doe je nog meer in je vrije tijd? Kijk je veel tv of speel je computerspelletjes?’

‘Ik wist wel dat je me niet zou geloven!’ onderbrak het meisje haar fel. ‘Het heeft geen zin om nog meer te vertellen.’

De rest van het bezoek deed ze haar mond niet meer open. Moa liet haar haar gang gaan. De vierde keer ant-

woordde het meisje alleen het hoognodige op een paar eenvoudige vragen naar haar dagelijkse activiteiten, thuis en op school. Ze was op haar hoede. Zodra Moa op haar fantasieën wilde ingaan, kneep ze haar mond dicht en keek ze weg. Toen het meisje de deur had dichtgeslagen, na een chagrijnig knikje als afscheid, zette Moa haar dicteerapparaat aan:

‘Vierde consult met Julia. Geen vorderingen in dit gesprek. Ze laat mij niet toe. In vele opzichten een volkomen normale dertienjarige. Heel intelligent en creatief. Ze lijkt met beide benen op de grond te staan en zich bewust te zijn van wie ze is, maar dit klopt niet met haar woeste gefantaseer, waarbij ze mythomane trekken vertoont. Ik heb geen echte diagnose, maar waarschijnlijk is ze ontvoerd en heeft ze zulke vreselijke dingen meegemaakt, dat ze ze verdrongen heeft. Ze beschermt zichzelf met fantasieën over haar magische vermogens en haar reizen in de tijd. Het lijkt een moeilijk te behandelen geval, dat veel tijd zal gaan vergen.’

Julia stampte de trap af, haar voetstappen galmden tussen de geelgespikkelde betonnen muren. Haar mond was een dun streepje. Toen de buitendeur dichtviel, had ze het gebouw al een flink stuk achter zich gelaten. Ze wilde zo snel mogelijk weg van de praktijk van de therapeut. Ze liep door de straat en keek strak voor zich uit. Haar ogen waren zwart, haar wangen rood. Mensen keken haar verbaasd aan. Waarom keek dat meisje zo boos?

De zon begon onder te gaan, de lucht was kil. Aan de rand van de weg lagen grijze hopen sneeuw, met gele vlekken waar mensen hun hond hadden laten plassen. De bevroren grindsteentjes op het trottoir knarsten onder haar laarzen. Ze was van plan rechtstreeks naar huis te gaan, maar bedacht zich en maakte een omweg door het park. Hier was de winter in elk geval wit en schoon. Kale bomen en struiken met een dikke laag sneeuw erop langs het vastgestampte pad en geen mens te zien. Het laatste stukje de helling op moest ze door de losse sneeuw ploeteren. Julia beschouwde dit als haar eigen plekje en tevreden constateerde ze dat er geen andere voetsporen die kant op liepen. Haar woede begon te zakken. Ze beseftte dat het haar eigen schuld was dat ze de vorige keer dat ze bij Moa was, was gaan vertellen, hoewel ze besloten had dat niet te doen. In een moment van zwakte, een paar weken daarvoor, had ze

haar ouders beloofd één keer in de week naar de therapeut te gaan, om maar van hun gezeur af te zijn. Maar ze had niet beloofd dat ze iets zou zeggen. Hoewel het moeilijk was om uur na uur bij Moa te zitten en vrijwel niets te zeggen. Moa was slim, ze had haar trucjes om te zorgen dat mensen hun hart bij haar uitstortten, dat had ze inmiddels wel door.

Julia was al maanden niet op haar speciale plek geweest en nu zag ze tot haar verbazing dat de groene bank terug was. De laatste keer dat ze hier was, stond de bank er niet. Ze hadden hem verplaatst naar een heel andere plek bij de rivier. Dat was niet het werk van de parkbeheerder, destijds, maar van anderen – anderen aan wie ze niet wilde denken... Maar nu stond de bank dus weer op zijn vertrouwde plek en hij was bedekt met sneeuw. Ze veegde wat sneeuw weg met haar mouw, haar wanten was ze in haar woede vergeten bij de therapeut. Ze streek neer op de bank en bleef een hele tijd zitten met haar hoofd in haar handen. Ze probeerde nergens aan te denken. Dat viel niet mee, de gedachten drongen zich op. Naast de bank stond een grote boom, zijn kale takken uitgespreid naar de grijze hemel. Het leken net klauwen. Het was moeilijk je voor te stellen dat hij afgelopen zomer een volle groene kruin had. Een keer, lang geleden, had een grote zwarte vogel Julia's potlood in zijn snavel gepakt, waarna hij ermee de boom in was gevlogen. Zo was alles ooit begonnen. Destijds hield ze van vogels, maar nu niet meer, in elk geval niet van zwarte vogels.

Een ijzige wind trok door het struikgewas. Julia had koude handen, ze waren rood en schraal en ze probeerde ze warm te wrijven. Zoals zo vaak kwam weer die vraag in haar op: zouden ze nog steeds hetzelfde vermogen als

vroeger hebben? Eigenlijk hoopte ze van niet, want het waren immers haar handen die voor al dat gedoe hadden gezorgd. Maar toch... af en toe doken de beelden die ze diep had weggestopt in haar hoofd toch op, gevaarlijk en aanlokkelijk tegelijk. Ze knipperde geïrriteerd en stopte haar bevroren handen in haar jaszakken. Nu moest het uit zijn!

Het was geen fijne dag vandaag, en gisteren ook al niet. Nu ze erover nadacht, kon ze zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst een echt fijne dag had gehad. Dat moest minstens een paar weken geleden zijn of nog langer. Ze wist dat het haar eigen schuld was. Ze wist dat haar vader vaak naar haar keek als hij dacht dat ze het niet in de gaten had. Met een verwijtende blik in zijn ogen. Haar moeder kon zuchten op een manier waaruit Julia kon opmaken dat het om haar ging. Haar moeder was met haar naar school geweest voor een ontwikkelingsgesprek. Het ging slecht met Julia, had haar klassenleeraar Benny gezegd. Ze had bij veel vakken een achterstand, ze moest beter haar best gaan doen. Haar moeder had weer gezucht. De irritatie be kroop Julia als ze aan dat zuchten dacht.

‘Waarom doe je zo snauwerig, Julia? Waarom zeg je zo iets tegen mij? Waarom geef je me zo’n brutaal antwoord?’

Ze haalde haar schouders op, ze kon er toch geen antwoord op geven. Ze wist wat haar vader en moeder dachten: waar was hun lieve, flinke meisje gebleven? Vroeger ging het zo goed en haalde ze zulke mooie rapporten. (Behalve in wiskunde, daar had ze altijd moeite mee gehad.) Haar moeder vroeg hoe ze in de klas functioneerde, of ze een goede relatie met haar klasgenoten had.

‘Mama, daar hoef je je niet mee te bemoeien, ik heb daar geen problemen mee.’